

— Не съм . . . от де да зная, — отговори спокойно Пенка.

— Трябваше да запишете. Знаеш, хората държат сметка. Инспекторът живо се интересува. Може да те вземе на око. Тогава иди се разправяй.

— Че аз вчера, речи го, съм дошла. Такова списание не ми е паднало още в ръцете.

Навън удари училищният звънец за влизане в час. Четвъртия час. Директорът излезе в коридора и почна да вика на децата да мълчат. Шумът скоро престана. Учителите влязоха в класовете си, и работата почна

Пенка Стоянова беше разсеяна. Тя мислеше нещо за инспектора и списанието му. Почна да предава нов урок по български. Но не вървеше. Тя слезе от катедрата, разходи се между чиновите, после спре пред черната дъска и взе тебишира.

В това време вратата широко се отвори, и директорът въведе един нисък, набит господин, с валчесто червено лице, с малко изкривена яка и вратовръзка.

— Господин инспекторе, да ви представя госпожица Стоянова, нова, за пръв път учителка.

— Приятно ми е, — каза инспекторът и вежливо подаде ръка.

Директорът излезе.

Пенка Стоянова, смутена, зачервена, уплашена, каза на децата да седнат, подаде стол